

SKRIFTLIGT SPÖRSMÅL 717/2000 rd

**Religiösa samfunds befrielse från fastighets-
skatt***Till riksdagens talman*

Enligt lag om ändring av fastighetsskattelagen 13 a § (RP 29/1998 rd) rörande skatteprocentsatsen för allmännyttiga samfund sägs att "med avvikelse från vad som i 11 § föreskrivs om den nedre gränsen för fastighetsskatteprocentsatsen kan kommunfullmäktige bestämma att procentsatsen för en byggnad ägd av ett allmännyttigt samfund som avses i 22 § inkomstskattelagen och dess mark skall vara lägre än vad som bestäms ovan, om byggnaden på fastigheten huvudsakligt är i allmänt eller allmännyttigt bruk. Fastighetsskatteprocentsatsen för en byggnad som avses i denna paragraf kan också bestämmas vara 0,00."

I statsutskottets betänkandes (StaUB 17/1998 rd) motiveringstext nämns som ett tidigare problem att bestämmelsen exempelvis inte tillämpas på religiösa samfunds eller idrottsföreningars hus och att lagrummet täcker sålunda bara en del av de samfund som ingår i begreppet allmännyttiga samfund enligt 22 § inkomstskattelagen. Utskottet föreslog att i 13 a § fastighetsskattelagen alla de allmännyttiga samfund som avses i 22 § inkomstskattelagen jämföras med varandra och att bestämmelsen avser hela fastigheten — alltså också marken under byggnaden — och inte enbart byggnaden på fastigheten. Man kan alltså konstatera att utskottet ansett att religiösa samfund skall kunna ingå i begreppet allmännyttiga samfund enligt 22 § inkomstskattelagen, som följaktligen skulle kunna befrias från fastighets- skatt. Likaså anges i texten att allmännyttigheten måste undersökas separat för varje klients vidkommande.

I den senaste lag om ändring av fastighetsskattelagen (RP 100/1999 rd) föreslogs inga ändringar till 13 a §, men statsutskottet ville dock i sitt betänkande (StaUB 14/1999 rd) precisera sin tolkning av 13 a §. Den kommunala sektorn var enligt den utredning utskottet fått inte på det klara med vad riksdagen avser att bestämmelsen skall innehålla. Detta kan i värsta fall leda till att de allmännyttiga samfunden inte utnyttjar sin möjlighet till en lägre fastighetsskatteprocentsats. I praktiken blir resultatet då det motsatta mot vad riksdagen vill uppnå genom lagändringen och vad som enligt utskottets mening också tydligt framgår av bestämmelsens formulering. I 13 a § fastighetsskattelagen, sådan den föreslogs av utskottet och godkändes, kopplades möjligheten till sänkt fastighetsskatteprocentsats samman med de fall som anges i 22 § inkomstskattelagen. Utskottets förslag byggde på tanken att 20, 21 och 22 § inkomstskattelagen är självständiga bestämmelser utan inbörres beroende. Detta innebär att 22 § inte minskar på tillämpningsområdet för 20 eller 21 § utan samtliga bestämmelser tillämpas särskilt. Utskottet ville alltså poängtera att allmännyttiga samfund skulle befrias, samtidigt som man poängterade att befrielse från fastighetsbeskattningen inte begränsades av möjlig skatteplikt i 20 eller 21 §.

Enligt Skattestyrelsens brev till skatteverken och -byråerna av den 29.10.1999 kommer befrielsen från fastighetsskatt inte att tillämpas på religiösa samfund. Enligt Skattestyrelsen tolkade man först betänkandet så att befrielsen också

skulle gälla i befolkningsregistret som religiösa samfund registrerade samfund, men fick en reprimand och rättade sin tolkning. Dock skulle 13 a § tillämpas på andra registrerade religiösa föreningar, ifall de uppfyller de allmänna förutsättningarna.

Enligt Skattestyrelsens uppfattning kan fastighetsskatteprocenten för allmännyttiga samfund inte tillämpas på religiösa samfund ifall de klassats som sådana med stöd av respektive bestämmelser; enligt befolkningsregistercentralens statistik uppgår antalet såsom religiöst klassade samfund till ca 40—45.

Det förefaller som det finns många oklarheter kring religiösa samfunds fastighetsbeskattning. Exempelvis kan nämnas att en baptistförsamling (uppdelad i en förenings- och samfundsdel) befriats av kommunfullmäktige från fastighets-skatt, men beskattades dock av skattebyrån både till förenings- och samfundsdel. Likaså förefaller det förbryllande att lagstiftaren tidigare uppmuntrat religiösa sammanslutningar att flytta över från föreningsregistret till samfundsregistret och då de följer lagstiftarens vilja så straffas de med fastighetsskatt samt att Skattestyrelsen

gett riktlinjen att religiösa samfund inte kan befrias trots uttalandet om att allmännyttigheten skall avgöras från fall till fall.

Hänvisande till det ovan anförda får vi i den ordning 27 § riksdagens arbetsordning föreskriver ställa följande spörsmål till behörig medlem av statsrådet:

Anser regeringen att Skattestyrelsen gjort en korrekt tolkning av lagstiftarens vilja rörande religiösa samfunds fastigheters fastighetsskatt,

att samfundens allmännyttighet skall avgöras från fall till fall eller genom övergripande riktlinjer och

att registreringsformen hos religiösa sammanslutningar skall vara en avgörande faktor samt

anser regeringen att Skattestyrelsens avgörande om allmännyttighet skall gå förbi kommunfullmäktiges avgörande?

Helsingfors den 19 september 2000

Pehr Löw /sv
Håkan Nordman /sv
Nils-Anders Granvik /sv

KIRJALLINEN KYSYMYS 717/2000 vp**Uskonnollisten yhteisöjen vapauttaminen kiinteistöverosta*****Eduskunnan puhemiehelle***

Kiinteistöverolain muuttamisesta annetun lain (HE 29/1998 vp) 13 a §:ssä todetaan yleishyödyllisen yhteisön kiinteistöveroprosentista seuraavaa: "Poiketen siitä, mitä 11 §:ssä kiinteistöveroprosentin alarajasta säädetään, kunnanvaltuusto voi määrätä tuloverolain 22 §:ssä tarkoitetun yleishyödyllisen yhteisön omistaman rakennuksen ja sen maapohjan kiinteistöveroprosentin edellä säädettyä alhaisemmaksi, jos kiinteistöllä sijaitseva rakennus on pääasiallisesti yleisessä tai yleishyödyllisessä käytössä. Tässä pykälässä tarkoitetun kiinteistön kiinteistöveroprosentiksi voidaan määrätä myös 0,00."

Valtiovarainvaliokunnan mietinnön (VaVM 17/1998 vp) perustelutekstissä mainitaan aiempaan ongelmana olleen, ettei säännöstä sovelleta esimerkiksi uskonnollisten yhteisöjen tai urheiluseurojen taloihin ja että säännös kattaa vain osan tuloverolain 22 §:ssä määritellyistä yleishyödyllisen yhteisön käsitteistä. Valiokunta ehdotti, että kiinteistöverolain 13 a §:ssä kaikki tuloverolain 22 §:ssä tarkoitetut yleishyödylliset yhteisöt saatetaan keskenään samaan asemaan ja että säännös koskee koko kiinteistöä — siis myös rakennuksen maapohjaa — eikä yksinomaan kiinteistöllä sijaitsevaa rakennusta. Voidaan siis todeta, että valiokunnan mielestä uskonnolliset yhteisöt voisivat sisältyä tuloverolain 22 §:n mukaiseen yleishyödyllisten yhteisöjen käsitteeseen ja ne siis voitaisiin vapauttaa kiinteistöverosta. Samoin tekstissä ilmaistaan, että yleishyödyllisyys jouduttaisiin tutkimaan kunkin asiakkaan kohdalla erikseen.

Kiinteistöverolain viimeisimmässä muutoksessa (HE 100/1999 vp) ei ehdotettu muutoksia 13 a §:ään, mutta valtiovarainvaliokunta halusi kuitenkin mietinnössään (VaVM 14/1999 vp) täsmentää tulkintaansa 13 a §:stä. Kuntasektori ei ollut valiokunnan saaman selvityksen mukaan selvillä säännöksen eduskunnan tahdon mukaisesta sisällöstä. Tämä voisi pahimmassa tapauksessa johtaa siihen, etteivät yleishyödylliset yhteisöt käytä mahdollisuuttaan alhaisempaan kiinteistöveroprosenttiin. Käytännössä tulos muodostuisi päinvastaiseksi kuin mitä eduskunta halusi lainmuutoksella ja mikä valiokunnan mielestä selkeästi ilmenee myös säännösten sanamuodosta. Valiokunnan ehdottamassa ja hyväksytyksi tullessa kiinteistöverolain 13 a §:ssä alennetun kiinteistöveroprosentin käyttömahdollisuus kytkettiin tuloverolain 22 §:ssä tarkoitettuihin tapauksiin. Valiokunnan ehdotus perustui ajatukseen, että tuloverolain 20, 21 ja 22 § ovat itsenäisiä, toisistaan riippumattomia säännöksiä. Tämän mukaisesti 22 § ei pienennä 20 tai 21 §:n soveltamisalaa, vaan kaikkia säännöksiä sovelletaan erillisinä. Valiokunta halusi siis korostaa yleishyödyllisten yhteisöjen vapauttamista kiinteistöverosta painottaen samalla, ettei mahdollinen 20 tai 21 §:n mukainen verovelvollisuus rajoittanut vapautusta kiinteistöverotuksesta.

Verohallituksen verovirastoille ja -toimistoille osoittaman, 29.10.1999 päivätyn kirjeen mukaan vapautusta kiinteistöverosta ei sovelleta uskonnollisiin yhteisöihin. Verohallituksen mukaan ensin mietintöä tulkittiin siten, että vapau-

tus koskisi myös väestörekisterissä uskonnollisiksi yhteisöiksi rekisteröityjä yhteisöjä, mutta muistutuksen jälkeen tulkintaa korjattiin. Toki 13 a §:ää sovellettaisiin muihin rekisteröityihin uskonnollisiin yhdistyksiin, jos ne täyttävät yleiset edellytykset.

Verohallituksen käsityksen mukaan yleishyödyllisten yhteisöjen kiinteistöveroprosenttia ei voida soveltaa uskonnollisiin yhteisöihin, jos ne on luokiteltu tällaisiksi kyseisten säännösten perusteella: Väestörekisterikeskuksen tilastojen mukaan uskonnollisiksi yhteisöiksi luokiteltujen yhteisöjen määrä on noin 40—45.

Vaikuttaa siltä kuin uskonnollisten yhteisöjen kiinteistöverotuksessa olisi monia epäselvyyksiä. Esimerkkinä voidaan mainita tapaus, jossa kunnanvaltuusto oli vapauttanut (yhdistys- ja yhteisöosaan jakautuneen) baptistiseurakunnan kiinteistöverosta, mutta verotoimisto verotti seurakuntaa kuitenkin sekä yhdistys- että yhteisöosalta. Samoin vaikuttaa hämmästyttävältä, että kun lainsäätäjä on aikaisemmin kehottanut uskonnollisia yhteisöjä siirtymään yhdistysrekisteristä yhteisörekisteriin ja kun nämä noudattavat lainsäätäjän tahtoa, niin niitä rangaistaan kiinteistöverolla. Samoin vaikuttaa hämmästyttävältä

tä se, että Verohallitus on antanut ohjeen, jonka mukaan uskonnollisia yhteisöjä ei voida vapauttaa kiinteistöverosta huolimatta lausumasta yleishyödyllisyyden ratkaisemisesta kussakin tapauksessa erikseen.

Edellä olevan perusteella ja eduskunnan työjärjestyksen 27 §:ään viitaten esitämme kunnioittavasti valtioneuvoston asianomaisen jäsenen vastattavaksi seuraavan kysymyksen:

Katsooko hallitus, että Verohallitus on tulkinut oikein lainsäätäjän tahtoa uskonnollisten yhteisöjen kiinteistöjen kiinteistöveron osalta,

että yhteisöjen yleishyödyllisyys on ratkaistava kussakin tapauksessa erikseen vai yleisillä ohjeilla ja

että uskonnollisten yhteisöjen rekisteröintimuodon tulee olla ratkaiseva tekijä sekä

katsooko hallitus, että Verohallituksen ratkaisu yleishyödyllisyydestä menee kunnanvaltuuston ratkaisun edelle?

Helsingissä 19 päivänä syyskuuta 2000

Pehr Löf /r
Håkan Nordman /r
Nils-Anders Granvik /r

Eduskunnan puhemiehelle

Eduskunnan työjärjestyksen 27 §:ssä mainitussa tarkoituksessa Te, Rouva puhemies, olette toimittanut valtioneuvoston asianomaisen jäsenen vastattavaksi kansanedustaja Pehr Lövin /r ym. näin kuuluvan kirjallisen kysymyksen KK 717/2000 vp:

Katsooko hallitus, että Verohallitus on tulkinnut oikein lainsäätäjän tahtoa uskonnonlisten yhteisöjen kiinteistöjen kiinteistöveron osalta,

että yhteisöjen yleishyödyllisyys on ratkaistava kussakin tapauksessa erikseen vai yleisillä ohjeilla ja

että uskonnonlisten yhteisöjen rekisteröintimuodon tulee olla ratkaiseva tekijä sekä

katsooko hallitus, että Verohallituksen ratkaisu yleishyödyllisyydestä menee kunnanvaltuuston ratkaisun edelle?

Vastauksena kysymykseen esitän kunnioittavasti seuraavaa:

Kiinteistöverolaki säädettiin vuonna 1992, ja kiinteistövero määrettiin ensimmäisen kerran vuonna 1993. Kiinteistövero oli uusi verolaji, jolla korvattiin kiinteistöjen harkintaverotus, asuntotulon verotus sekä katumaksu ja manttaalimaksu. Veron kohteena on kiinteistö siten, että vero kohdistuu maapohjan lisäksi rakennuksiin ja rakennelmiin. Periaatteessa ei ole eroa sillä, mihin tarkoitukseen kiinteistöä käytetään. Kiinteistövero ei kuitenkaan määrätä metsämaasta eikä maatalousmaasta ja toisaalta kiinteistön käyttötarkoitus vaikuttaa kiinteistöveron veroprosenttiin.

Lain 11 §:ssä on säädetty yleinen kiinteistöveroprosentti. Lakiin eduskuntakäsittelyn yhteydessä lisätyn, ensimmäisen kerran vuonna 2000 sovellettavan 13 a §:n mukaan kunnanvaltuusto voi poiketa 11 §:ssä säädetystä alarajasta tuloverolain 22 §:ssä tarkoitetun yleishyödyllisen yhteisön omistaman rakennuksen ja sen maapohjan kiinteistöveroprosenttia määrätessään, jos kiinteistöllä sijaitseva rakennus on pääasiallisesti yleisessä tai yleishyödyllisessä käytössä.

Tuloverolain 22 §:n mukaan yhteisö on yleishyödyllinen, jos se toimii yksinomaan ja välittömästi yleiseksi hyväksi aineellisessa, henkisessä, siveellisessä tai yhteiskunnallisessa mielessä, jos sen toiminta ei kohdistu vain rajoitettuihin henkilöpiireihin eikä se tuota toiminnallaan siihen osalliselle taloudellista etua osinkona, voittoa-osuutena taikka kohtuullista suurempana palkkana tai muuna hyvityksenä. Periaatteessa yleishyödyllisyys edellyttää kaikkien näiden kolmen edellytyksen täyttymistä. Pykälän 2 momentissa on luettelo yleishyödyllisistä yhteisöistä. Luettelo on esimerkkiluettelo, joten muutkin kuin pykälässä mainitut yhteisöt voivat olla yleishyödyllisiä. Mahdollista on myös, että luettelossa mainittu yhteisö ei ole yleishyödyllinen, jos sen tosiasiallinen toiminta on jäänyt kauas alkuperäisestä tarkoituksesta. Eduskuntakäsittelyn aikana muun muassa Verohallituksen virkamiehet kiinnittivät huomiota siihen, että tuloverolain 22 §:n soveltamisala on tulkinnanvarainen, joten pykäläviittauksen sijasta olisi ollut selkeämpää laissa nimenomaisesti mainita ne, jotka haluttiin vapauttaa kiinteistöverosta.

Tuloverolain 22 §:ssä ei ole mainittu esimerkiksi uskonnonlisten yhteisöä. Tuloverolain 21 §:ssä on säädetty osittain verovapaista yhteisöistä, jotka suorittavat veroa kunnalle ja seura-

kunnalle 124 §:n 3 momentissa tarkoitetun tuloveroprosentin mukaan. Tässä pykälässä on mainittu evankelis-luterilainen kirkko, ortodoksinen kirkkokunta sekä muu uskonnollinen yhdyskunta ja niiden seurakunta.

Kiinteistöverolain 13 a §:ssä on viitattu tuloverolain 22 §:ssä mainittuihin yleishyödyllisiin yhteisöihin. Verotuskäytännössä on jo ennen tuloverolain voimaantuloa vakiintuneesti katsottu, että seurakunnat ja uskonnolliset yhdyskunnat eivät ole yleishyödyllisiä yhteisöjä. Uskonnollinen yhdistys sen sijaan saattaa olla yleishyödyllinen yhteisö, jos sen toiminta ja varainkäyttö täyttävät 22 §:ssä mainitut edellytykset.

Hallituksen käsityksen mukaan Verohallitus on tulkinnut kiinteistöverolakia lain sanamuodon ja tuloverotuksessa sovelletun verotuskäytännön mukaisesti. Tuloverolain 22 §:ssä tarkoitettujen yhteisöjen verovelvollisuus ratkaistaan kussakin yksittäistapauksessa erikseen verotuksen yhteydessä. Kuten edellä on todettu, voi yleishyödyllinen yhteisö toiminnallaan aiheuttaa sen, että sitä ei pidetä yleishyödyllisenä.

Uskonnonvapauslain mukaan uskonnollisina yhdyskuntina pidetään evankelis-luterilaisen kirkon ja ortodoksinen kirkkokunnan lisäksi myös muita uskontokuntia, joilla on tarkoituksena julkisesti harjoittaa uskontoa ja jotka on asianmukaisesti rekisteröity. Tuloverolain 21 §:ssä muu uskonnollinen yhdyskunta on rinnastettu evankelis-luterilaiseen kirkkoon ja ortodoksiseen kirkkokuntaan. Tuloverolaissa muulla uskonnollisella yhdyskunnalla tarkoitetaan uskonnonvapaus-

lain mukaan rekisteröitynyttä uskontokuntaa. Muut uskonnolliset yhteisöt ovat aatteellisia yhdistyksiä, ja vain näihin sovelletaan tuloverolain 22 §:n yleishyödyllisiä yhteisöjä koskevia säännöksiä. Näin ollen on selvää, että yhteisön verotuksessa on merkitystä sillä, miten yhteisö on rekisteröitynyt. Myös arvonlisäverolaissa on vastaavansisältöiset säännökset. Verohallituksen ohje on yhdenmukainen sen kanssa, mitä uskonnollisten yhdyskuntien tuloverotuksessa on aikaisemminkin noudatettu. Verotuskäytäntö on myös yhdenmukainen verolajista riippumatta.

Perustuslain mukaan verosta säädetään lailla. Kiinteistöverolaissa on määritelty verovelvollisuus, ja näiden säännösten tulkinnasta Verohallituksella on valtuus antaa asiaa koskevia ohjeita. Kysymys verovelvollisuudesta ratkaistaan veroviranomaisen tulkinnan mukaan kussakin yksittäistapauksessa erikseen, mutta kiinteistöverolain 13 a §:n mukaan valtuustolla on oikeus poiketa yleisestä veroprosentista, jos kysymyksessä on laissa tarkoitettu verovelvollinen.

Veropohjan laajuudella on huomattava merkitys kuntien talouden kannalta. Verohallituksen tehtävänä verohallintolain mukaan on edistää oikeaa ja yhdenmukaista verotusta, joten on perusteltua antaa yleisohje siitä, miten kiinteistöverolain säännöksiä sovelletaan. Edellä esitetyn perusteella hallitus katsoo, että Verohallitus on toiminut toimivaltansa mukaisesti ja tulkinnut kiinteistöverolain säännöstä sen sanamuodon ja tuloverolain soveltamisessa vallitsevan verotuskäytännön mukaisesti.

Helsingissä 17 päivänä lokakuuta 2000

Ministeri Suvi-Anne Siimes

Till riksdagens talman

I det syfte 27 § riksdagens arbetsordning anger har Ni, Fru talman, till behöriga medlem av statsrådet översänt följande av riksdagsledamot Pehr Löw /sv m.fl. undertecknade skriftliga spørsmål SS 717/2000 rd:

Anser regeringen att Skattestyrelsen gjort en korrekt tolkning av lagstiftarens vilja rörande religiösa samfunds fastigheters fastighetsskatt,

att samfundens allmännyttighet skall avgöras från fall till fall eller genom övergripande riktlinjer och

att registreringsformen hos religiösa sammanslutningar skall vara en avgörande faktor samt

anser regeringen att Skattestyrelsens avgörande om allmännyttighet skall gå förbi kommunfullmäktiges avgörande?

Som svar på detta spørsmål får jag vördsamt anföra följande:

Fastighetsskattelagen stiftades 1992 och fastighetsskatt fastställdes första gången 1993. Fastighetsskatten var en ny typ av skatt i stället för skatten på anskaffning av fastighet, beskattningen av bostadsinkomst samt gatuavgiften och mantalsavgiften. Föremålet för skatten är fastigheten och skatten riktas förutom till marken även till byggnaderna och konstruktionerna. I princip har det ingen betydelse för vilket ändamål fastigheten används. Fastighetsskatt fastställs dock inte för skogsbruksmark eller jordbruksjord och å andra sidan inverkar fastighetens användningsändamål på fastighetsskattens skatteprocent.

I lagens 11 § bestäms om den allmänna fastighetsskatteprocentsatsen. Enligt 13 a §, som fogades till lagen i samband med behandlingen i riksdagen och tillämpas första gången 2000, kan kommunfullmäktige avvika från den undre gräns som bestäms i 11 § när den bestämmer fastighetskatteprocentsatsen för en byggnad och mark som ägs av ett i 22 § inkomstskattelagen avsett allmännyttigt samfund om byggnaden på fastigheten är huvudsakligen i allmänt eller allmännyttigt bruk.

Enligt 22 § inkomstskattelagen är ett samfund allmännyttigt då det verkar enbart och omedelbart för allmän fördel i materiell, andlig, sedlig eller samhällelig bemärkelse, då dess verksamhet inte enbart gäller begränsade personkategorier och det inte genom sin verksamhet bereder dem som är delaktiga i samfundet ekonomisk förmån i form av dividend eller vinstandel eller i form av sådan lön eller annan gottgörelse som är större än skäligt. För att ett samfund skall kunna kallas allmännyttigt förutsätts i princip att alla dessa tre kriterier uppfylls. I 2 mom. finns en förteckning över allmännyttiga samfund. Förteckningen är en exempelförteckning, vilket innebär att även andra samfund än de som nämns i förteckningen kan vara allmännyttiga. Det är även möjligt att ett samfund som nämns i förteckningen inte är allmännyttigt om dess faktiska verksamhet har ändrats mycket jämfört med vad som ursprungligen var avsikten. Under behandlingen i riksdagen fäste bl.a. tjänstemän vid Skattestyrelsen uppmärksamhet vid att tillämpningsområdet för 22 § inkomstskattelagen är mångtydigt, och därför hade det varit tydligare att i lagen uttryckligen nämna dem som man vill befria från fastighetsskatten i stället för att hänvisa till en paragraf.

I 22 § inkomstskattelagen nämns inte religionssamfund som exempel. I 21 § inkomstskattelagen bestäms om delvis skattefria samfund, som betalar skatt till kommunen och församlingen enligt den inkomstskatteprocentsats som nämns i 124 § 3 mom. I denna paragraf nämns den evangelisk-lutherska kyrkan, ortodoxa kyrkosamfundet och andra religionssamfund samt deras församlingar.

I 13 a § fastighetsskattelagen hänvisas till de allmännyttiga samfund som nämns i 22 § inkomstskattelagen. I beskattningspraxis har man redan innan inkomstskattelagen trädde i kraft ansett att församlingarna och religionssamfunden inte är allmännyttiga samfund. En religiös förening kan däremot vara ett allmännyttigt samfund om dess verksamhet och medelsförvaltning fyller de krav som nämns i 22 §.

Regeringen anser att Skattestyrelsen har tolkat fastighetsskattelagen i enlighet med lagens ordalydelse och den beskattningspraxis som tillämpats inom inkomstbeskattningen. Skattskyldigheten för de samfund som avses i 22 § inkomstskattelagen bestäms från fall till fall i samband med beskattningen. Som det har konstaterats ovan kan ett allmännyttigt samfunds verksamhet leda till att det inte längre anses vara allmännyttigt.

Enligt religionsfrihetslagen anses som religionssamfund den evangelisk-lutherska kyrkan och ortodoxa kyrkosamfundet samt andra trossamfund som har till ändamål att offentligt utöva religion och som är inregistrerade på behörigt sätt. I 21 § inkomstskattelagen har andra religionssamfund likställts med den evangelisk-lutherska kyrkan och ortodoxa kyrkosamfundet. I inkomst-

skattelagen avses med andra religionssamfund sådana trossamfund som är inregistrerade enligt religionsfrihetslagen. Andra religionssamfund är ideella föreningar, och endast på dessa tillämpas de bestämmelser i 22 § inkomstskattelagen som gäller allmännyttiga samfund. Därför är det klart att det har betydelse för beskattningen av samfundet hur samfundet är registrerat. Även i mervärdesskattelagen ingår motsvarande bestämmelser. Skattestyrelsens anvisning överensstämmer med den praxis som tidigare har tillämpats vid beskattningen av religionssamfunds inkomster. Beskattningspraxis är även enhetlig oberoende av skattelag.

Enligt grundlag bestäms om skatt genom lag. I fastighetsskattelagen definieras skattskyldigheten och Skattestyrelsen har befogenhet att ge anvisningar om tolkningen av dessa bestämmelser. Frågan om skattskyldighet löses enligt skattemyndighetens tolkning från fall till fall, men enligt 13 a § fastighetsskattelagen har fullmäktige rätt att avvika från den allmänna skatteprocentsatsen om det är fråga om en sådan skattskyldig som avses i lagen.

Skattebasens omfattning har stor betydelse för kommunernas ekonomi. Enligt lagen om skatteförvaltningen är Skattestyrelsens uppgift att främja en riktig och enhetlig beskattning och därför är det motiverat att ge allmänna anvisningar om hur bestämmelserna i fastighetsskattelagen tillämpas. Med stöd av vad som anförts ovan anser regeringen att Skattestyrelsen har handlat inom ramen för sin behörighet och tolkat bestämmelsen i fastighetsskattelagen i enlighet med dess ordalydelse och rådande beskattningspraxis vid tillämpning av inkomstskattelagen.

Helsingfors den 17 oktober 2000

Minister Suvi-Anne Siimes